"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇ ସେବା କରିବାର ଉତ୍ସାହ ରଖ, ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ-ଉଲ୍ଲାସରେ ରୁହ ଏବଂ ସେବାରେ କେବେ ଥକିଯାଅନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ନିଶା ଚଢ଼ିଥିବ, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କର ସେବାରେ ବହୁତ ବହୁତ ସଉକ ରହିବ । ସେମାନେ ସର୍ବଦା ମନ ଏବଂ ବାଣୀର ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାର ପ୍ରମାଣ ଦେବେ । ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଯଦି କିଛି ସହନ କରିବାକୁ ପଡିବ ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ସହନ କରିଯିବେ । ବାବାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରାଇବାର ସେବା କରିବେ ।

ଗୀତ:- ମାତା ଓ ମାତା ତୁ ସବକି ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ପିଲାମାନେ ମାତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଯଦି ମାତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ତେବେ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଜାଣିଥିବେ । ଏହି ମାତା ପିତା ଦୁହେଁ ସୌଭାଗ୍ୟବିଧାତା ଏବଂ ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି । ସୌଭାଗ୍ୟବିଧାତା ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯିଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜର ପୁରା ସୌଭାଗ୍ୟ ଗଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ କ୍ରମାନୁସାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ନେବାର ଭାଗ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ତ ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେପରି ଜଙ୍ଗଲୀ ଆଦିବାସୀ । ସେମାନେ ବହୁତ ସାଧାରଣ ପ୍ରଜାରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ସେମାନେ କୌଣସି ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତ' ନିଶ୍ଚିତ ବୁଝାଇବେ-ପିଲାମାନେ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଆଉ ମମତ୍ୱ ରଖନାହିଁ । ସାରା ଦୁନିଆ ତ ଚିତ୍କାର କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ତେଣୁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସେବା କରିବାର ସଉକ ଏବଂ ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । କେତେକଙ୍କର ଯଦିଓ ଉତ୍ସାହ ଥାଏ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ସେବା କରିବାର ଢ଼ଙ୍ଗ ଜଣାନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ତ ବହୁତ ମିଳୁଛି । ଚିତ୍ର ସହିତ ଲେଖା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଥିବା ଦରକାର । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ୩୦" ୪୦" ଇଞ୍ଚର ହେବା ଦରକାର । ଏହି ଚିତ୍ର ସବୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଏସବୁର ମୂଲ୍ୟକୁ ବହୁତ କମ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ସଞ୍ଜୟଙ୍କର ମାନ ବହୁତ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଶେଷ ସମୟର ଗାୟନ । ଯେପରି କୁହାଯାଏ ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ କ'ଣ ତାହା ଗୋପଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର, କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଶେଷ ସମୟର ଅବସ୍ଥାର ଗାୟନ ଅଟେ । ଏବେ ସେହିଭଳି ସୁଖ କ'ଣ କେହି ଅନୁଭବ କରିଲେଣି! ଏବେ ତ' କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ପୁଣି ତଳକୁ ମଧ୍ୟ ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି । ମାୟା ଚାପୁଡା ମଧ୍ୟ ମାରିଦେଉଛି । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟହ କ୍ଲାସକୁ ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି ନିଶା ଚଢୁନାହିଁ । ତେବେ ତୁମକୁ ତ' ସେବା କରିବାର ବହୁତ ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ହେଉ । ପୂର୍ବରୁ ତ' ଭାରତରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତାକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବର କଥା ଯେତେବେଳେ କି ଭାରତରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ କାହିଁକିନା ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । କୌଣସି ଦ୍ୱିତୀୟ ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଲଢ଼େଇ ଝଗଡା ହେବ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କହିଚାଲିଛନ୍ତି - ହିନ୍ଦୁ-ଚିନୀ ଭାଇ ଭାଇ କିନ୍ତୁ ଦେଖ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି! ପରସ୍ପରକୁ ଗୁଳି ମାରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ଏହିଭଳି ହୋଇଯାଇଛି । ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଲଢ଼େଇ କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଚାପୁଡା ମାରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରୁନାହିଁ । ଘରେ ଘରେ ବହୁତ ଲଢେଇ ଝଗଡା ହେଉଛି । ଭାରତବାସୀ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ତ ଅନେକ ରାଜ୍ୟ, ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଝଗଡା ହେବ । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଯେ ଭାରତରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତାକୁ ଭଗବାନ ଭଗବତୀଙ୍କର ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ତ ପରେ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ଭକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ଅହଂକାର ତ ବହୁତ ଦେଖାଉଛି କିନ୍ତୁ ତା'ପାଖରେ କଉଡିକର ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏମିତି ତ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ଯେପରି ଡାକ୍ତରୀ ଜ୍ଞାନ, ବାରିଷ୍ଟରୀ ଜ୍ଞାନ... । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯେଉଁମାନେ ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ରରେ ଉପାଧି ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଟିକିଏ ବି ନାହିଁ । ଦର୍ଶନବିଦ୍ୟା କାହାକୁ କୁହାଯାଏ- ତାହା ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେବାର ସଉକ ରଖିବାକୁ ହେବ, ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ଭଲ ଭଲ ଜିନିଷ ତିଆରି କରି ସେବା ପାଇଁ ଦେବା ଦରକାର । ଯେମିତି ମନୁଷ୍ୟ ସେମିତି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦିଆଯାଇଥାଏ ନା । ଯେପରି ସରକାରୀ ଅଧିକାରୀମାନେ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଶିକ୍ଷାମନ୍ତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି, ମୁଖ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି, ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ରହିବା ଦରକାର । ପୁଣି ବାବା ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବେ ତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଦରକାର । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖ ଗୋରଖପୁରୀ ଗୀତା ଛପାଯାଉଛି, ତାକୁ ସମସ୍ତେ ମାଗଣାରେ ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି ।

ଯେତେବି ସବୁ ସଂସ୍ଥା ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପୁଞ୍ଜି ବହୁତ ଅଛି । କାଶ୍ମିରର ମହାରାଜା ଯେତେବେଳେ ମରିଗଲେ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଆର୍ଯ୍ୟସମାଜୀମାନଙ୍କୁ ମିଳିଲା କାହିଁକିନା ସିଏ ଆର୍ଯ୍ୟ ସମାଜର ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପଇସା ରହୁଛି । ତୁମ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଯାହା ସବୁ ଟଙ୍କା ପଇସା ଅଛି ସେସବୁ ତୁମେ ଏହି ସେବାରେ ଲଗାଉଛ ଯାହାକି ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ହୋଇଯାଉ । ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେଉଛ । ତେବେ ଏଥିରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ହୋଇଗଲା ନା । ସେମାନେ ଦିନକୁ ଦିନ ନର୍କବାସୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଆଉ ବାବା ତୁମକୁ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ' ସମସ୍ତେ ଗରିବ, ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ପଇସା ଆଦାୟ କରି ଜମା କରୁଛୁ । ତୁମେ ତ' କହୁଛ ବାବା ଆମର ଏହି ପାଇ ପଇସା ସବୁ ଯଜ୍ଞ ସେବାରେ ଲଗାଇଦିଅ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତ' ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡା କରିଚାଲୁଛନ୍ତି । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଗୋଟିଏ ସରକାର ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏଠିକାର ସରକାରଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ଦରକାର ଯେ ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଆପଣମାନେ ମଧ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଥିବା ଈଶ୍ୱର ପିତା । ଆମେମାନେ ଗୋଟିଏ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ସେଠାରେ ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମ ପାଖରେ ବହୁତ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ତା'ଦ୍ୱାରା ବହୁତ କାମ ହାସଲ କରିହେବ । ଦିଲ୍ଲୀ ତ' ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟାଳୟ । ସେଠାରେ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । ସେଠାରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ର.କୁ. ଜଗଦୀଶ ଯାହାଙ୍କୁ ବାବା ମହାଭାରତରେ ସଂଜୟ ଆଖ୍ୟା ଦେଇଛନ୍ତି ସିଏ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଂଜୟ ତ' ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି ନା, କେବଳ ଜଣେ ନୁହେଁ । ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ସଂଜୟ ଅଟ । ତୁମର କାମ ହେଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା । ବାବା ତ' ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ନିଜର କର୍ମଧନ୍ଦାରେ, ପିଲାଛୁଆ ଆଦିଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବାରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କିପରି ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେବୁ, ତାହା ଭାବୁନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ' ସେବା କରି ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ବା ଡ୍ରାମା ଚିତ୍ରରେ ଦେଖ ସମୟର ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଛି । ଯେପରି ରାବଣର ଚିତ୍ର ବଡ କରି ତିଆରି କରିଛ, ସେହିପରି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଚିତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ବଡ ଆକାରରେ ତିଆରି କରି ସେଥିରେ ଲେଖିବା ଦରକାର- ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର କଣ୍ଟା ଆସି ଶେଷରେ ପହଞ୍ଚିଗଲାଣି । ଏହା ପରେ ପୁଣି ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବାବା ଆମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ' ଗଳି କନ୍ଦିକୁ ଯାଇ ବୁଲି ବୁଲି ସେବା କରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ମଧ୍ୟ ଯିବେ ତେବେ ବି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ପରୋକ୍ଷରେ କଷ୍ଟ ସହନ କରିବାକୁ ପଡିବ ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ତ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ସେବା କରିବା ପିଲାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେ ଭାରତରେ ଯେଉଁ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ତାହା ପୁନର୍ବାର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଦେଖ କେତେ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ଏହି ଯଜ୍ଞ ରଚନା ହୋଇଛି! କାରଣ ସାରା ଦୁନିଆର ଯେତେ ଆବର୍ଜନା ଅଛି, ତାହା ସବୁ ଏଥିରେ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । ଅବଶ୍ୟ ଏହା ବହୁତ ସହଜ କଥା କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ସମୟ ଦରକାର । ଏଠାରେ ରାଜା ତ କେହି ନାହାନ୍ତି! ଜଣଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ମାନିବେ ନାହିଁ! ପୂର୍ବରୁ ଯେତେବେଳେ କିଛି ନୂଆ ଜିନିଷର ଉଦ୍ଭାବନ ହେଉଥିଲା ପ୍ରଥମେ ରାଜାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତା'ର ବିସ୍ତାର କରାଉଥିଲେ କାହିଁକିନା ରାଜାଙ୍କର ବହୁତ ପ୍ରଭାବ ଥାଏ । ତେବେ ରାଜା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ରାଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ନଚେତ୍ ବହୁତ ଧନ ଦାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା । ଏଠାରେ ତ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏଠାରେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ସରକାର ତ ନାହିଁ । ଜଣେ ଦରିଦ୍ର ସିପାହୀ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ସରକାର, କାହାର ପଗଡି କାଢ଼ିବାରେ ଡେରି ଲାଗୁ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି କାମ ବହୁତ ହେଉଛି । ଦୁଇ ପଇସା ଦେଇଦେଲେ ବଡ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାରିଦେଉଛନ୍ତି ।

ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସେବାର ସୁଯୋଗ ନେବାର ଅଛି, ଶୋଇବାର ନାହିଁ । ଯେପରି ସତ୍ସଙ୍ଗ ମାନଙ୍କରେ କଥା (ଜ୍ଞାନ) ଶୁଣି ପୁଣି ଘରକୁ ଆସିଲେ ପୂର୍ବରୁ ଯେମିତି ଥା'ନ୍ତି ସେମିତି ହୋଇଯା'ନ୍ତି, କୌଣସି ଉତ୍ସାହ ରହେ ନାହିଁ, ସେହିପରି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲାସ କମ୍ ଦେଖାଯାଉଛି । ଯେମିତି ସରକାରୀ ବଗିଚାରେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଆକର୍ଷଣୀୟ ଫୁଲ ରଖାଯାଏ, ସେଗୁଡିକର ବିଭାଗ ବା ପଟାଳୀ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଥାଏ । ଯଦି କେହି ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଭଲ ଫୁଲ ଆଣି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସେହିପରି ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହା ଫୁଲ ବଗିଚା ଅଟେ, ଯଦି କେହି ଆସିବେ ତେବେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଦେଖାଇବି ? ପିଲାମାନଙ୍କର ନାମ ଶୁଣାଇବି ଯେ ଏମାନେ ସବୁ ଭଲ ଭଲ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ଟଗର, ଅରଖ ଭଳି ଗନ୍ଧହୀନ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର କୌଣସି ଚମକ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେମାନେ ସେବା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ କାହାକୁ ନା କାହାକୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଅବଶ୍ୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ ତ' ଗୁପ୍ତ ଅଟ, ତୁମ ଉପରେ କେତେ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି, କାରଣ ସେବାଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନାହଁ । ବାବା ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଅ, ଶ୍ମଶାନକୁ ଯାଅ, ସେଠାରେ ଭାଷଣ ଆଦି କର । ପିଲାମାନେ ସେବାର ପ୍ରମାଣ ଦେବା ଦରକାର ନା । ଶହ ଶହଙ୍କୁ ପରିଚୟ ଦେଲେ ଜଣେ କେହି ବାହାରିବେ । ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଯଦି ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ଡରୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ । ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସେବାରେ କେବେ ଥକିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ୧୦୦ ଜଣରୁ କେହି ଜଣେ ବାହାରିବେ । ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ କିଛି ତ ସହନ କରିବାକୁ ପଡିବ! ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗାଳି ଖାଇନାହଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଳଙ୍କିଧର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ନିଶା ତ' ଚଢ଼ିରହିଛି କିନ୍ତୁ ଫଳାଫଳ କାହିଁ ? ଆଚ୍ଛା, ୧୦-୨୦ ଜଣଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଲ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଯଦି ଜଣେ ଦୁଇଜଣ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଗଲେ,

ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଜଣାଇବା ଦରକାର ନା! ସେବାର ସଉକ ରହିବା ଦରକାର ତେବେ ବାବା ପୁରସ୍କାର ଦେବେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଅ-ଯେ ତୁମର ପିତା କିଏ ? ତେବେ ଯାଇ ସମ୍ପତ୍ତିର ନିଶା ଚଢ଼ିବ । ତୁମେ ଯାଇ ଭାଷଣ କର ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ, କେବଳ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚାଲେଞ୍ଜ କର । ବାବା ଯଦି ଶ୍ମଶାନ କଥା ଉଠାଉଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ମଶାନକୁ ଯାଇ ସେବା କରିବା ଦରକାର । କର୍ମଧନ୍ଦା ତ ଅତିବେଶୀରେ ୬-୮ ଘଣ୍ଟା କରୁଛ, ଆଉ ବାକି ସମୟ କେଉଁଆଡେ ଯାଉଛି ? ଏମିତି ପିଲାମାନେ ତ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଏଠାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ବା ନାରାୟଣଙ୍କୁ ବରଣ କରିବାକୁ ଆସିଛ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜର ଚେହେରା ତ' ଦେଖ । ବାବା ତ' ଠିକ୍ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନା । କେବଳ ଗୋଟିଏ ବିଷୟରେ ହିଁ ଆଲୋଚନା କର ଯେ ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି ତାହା ଆସି ବୁଝନ୍ତୁ । ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାର କର । ବଡ ବଡ ହଲ୍ ନେଇ ଭାଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କର । ତୁମକୁ ତ' ତିନିପାଦ ଭୂମି ମଧ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ କାରଣ ତୁମକୁ କେହି ଚିହ୍ନିନାହାନ୍ତି ।

ତୁମେ ହେଉଛ ପରମଧାମରୁ ଆସିଥିବା ବିଦେଶୀ । ଆତ୍ମାମାନେ ତ ସବୁ ପରମଧାମରୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତେବେ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ବିଦେଶୀ ହେଲେ ନା । କିନ୍ତୁ ତୁମର ଏହି ଭାଷା କେହି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ସ୍ଥୂଳ ରୂପରେ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ ଯେ ପାଦ ଛୁଅଁ, ଏମିତି କର, ସେମିତି କର... । ଯେପରି ସାଧୁ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ପାଦ ଧୋଇ ପାଣି ପିଇଥା'ନ୍ତି, ତାହାକୁ ତତ୍ୱ ପୂଜା କୁହାଯିବ । ୫ ତତ୍ୱରେ ଶରୀର ତିଆରି ହୋଇଛି ନା । ଦେଖ ଭାରତର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେବା କରି ତା'ର ଫଳ ଦେଖାଅ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦିଅ । ତେବେ ତୁମ ଭିତରେ ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଭାବନା ରହିଥାଉ । ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଥାଉ ।

ଗୀତ - ମାତା ତୁ ସବକି ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା... । ମାତା ଜଗଦମ୍ବା ତ ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ଅଟନ୍ତି । ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟ ଏହି ମାତା ହିଁ ପାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟକୁ ଧାରଣ କରାଉଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛି । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଭାରତର ସୌଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା । ତେବେ ତୁମ ଭିତରେ କେତେ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ଯାହା ମମ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ତାହା ବାବାଙ୍କର ମହିମା ଅର୍ଥାତ୍ ଦାଦାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେହି ମହିମା । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯଜ୍ଞର ସ୍ଥୂଳ ସେବା କରିବା ସହିତ ଆତ୍ମିକ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍, ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ମନମନାଭବ ହେଲା ମନର ଚିନ୍ତନ ଏବଂ ମଧ୍ୟାଜୀଭବ ବାଲା ବାଣୀର ସେବା । ଏଥିରେ କର୍ମଣା ସେବା ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି । କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ଏହି ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା ଦରକାର ।

ଗାଁମାନଙ୍କରେ ସେବା ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଥାଏ । ବଡ ବଡ ସହରରେ ତ ବହୁତ ଆଡମ୍ବର ରହିଛି । ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି ତେଣୁ କ'ଣ କରାଯିବ ? ତେବେ କ'ଣ ବଡ ସହରଗୁଡିକୁ ଛାଡିଦେବା ? ଏମିତି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ବଡ ବଡ ସହରରୁ, ସାହୁକାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହାର ପ୍ରଚାର-ପ୍ରସାର ହେବ । ବାକି ଦୁନିଆକୁ ତ ଏହି ମନମନାଭବର ଛୁ ମନ୍ତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଚମତ୍କାରୀ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି-ଏହି ଜଗଦମ୍ବା କିଏ । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଭାରତର ସୌଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା ଏବଂ ଏହାଙ୍କର ଶିବଶକ୍ତି ସେନା ମଧ୍ୟ ବିଖ୍ୟାତ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଜଗଦମ୍ବା ଅର୍ଥାତ୍ ଭାରତରେ ଗୋଟିଏ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବାର ମୁଖ୍ୟ । ଭାରତମାତା ଶକ୍ତି ଅବତାରମାନେ ଅତୀତରେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଭାରତରେ ଗୋଟିଏ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ରଖିବାକୁ ହେବ । ମନମନାଭବର ଛୁ ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସେବାରେ କେବେହେଲେ ଥକିଯିବାର ନାହିଁ । ସ୍ଥୂଳ ସେବା କରିବା ସହିତ ଆତ୍ମିକ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନେପକାଇଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପରଖିବା ବା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସେବାରେ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସଫଳତାର ମୂର୍ତ୍ତି ହୁଅ ।
ଯେଉଁମାନେ ପରଖିବାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କୁ, ନିଜକୁ, ସମୟକୁ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାରକୁ ଏବଂ ନିଜ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଜାଣି ତା'ପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରନ୍ତି ଯେ କ'ଣ ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ କ'ଣ କରିବାକୁ ପଡିବ, ସେହିମାନେ ହିଁ ସେବା କରିବାରେ କର୍ମ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବାରେ ସର୍ବଦା ସଫଳତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି ।

ମନ-ବଚନ-କର୍ମ, ସବୁ ପ୍ରକାରର ସେବାରେ ସଫଳତାମୂରତ ହେବାର ଆଧାର ହେଉଛି ପରଖିବା ତଥା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାର ଶକ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଜ୍ଞାନ ଯୋଗର ଆଲୋକ ଏବଂ ଶକ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ ତେବେ କୌଣସି ବି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରିବ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***